

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 128.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001233088/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

lærte sine Disciple, især disse hér Minnesange. — Wigand selv han kom ogsaa i Besøg baade her hos Cotta's og nok ogsaa hos Schalbes i Franciskanerklostret.

Hen midt i April sagde saa Fru Ursula til Martin, om han ikke hellere vilde bo her i Huset, for de havde et Kammer ledigt, og saa slap han jo for at betale noget for sit Logis. Han takkede, det bedste han kunde, og var ogsaa meget glad derover, for han syntes, det gik noget bedre med hans Manerer, og han gad vidst, om ikke Wigand havde talt godt om hans Lærdom, for han syntes, han kunde mærke det paa de andre — ogsaa paa Husherren. Desforuden var det en stor Lettelse for ham at komme fra de Folk, hvor han boede, for det var næsten umuligt at holde sig fri for Utsj dér, og det vilde jo være fortærdeligt, om Fru Ursula eller hendes Husbond opdagede sligt.

Kort Tid efter at han var flyttet derhen, i dette pæne Kammer, hændte det saa en Aften, at Jomfru Ursula Schalbe kom i Besøg hos sin Paster, — hendes Brødre var der ogsaa, og der var en ung Person med dem, som hed Georg Kieritz og nok skulde være en rig Mands Søn her fra Eisenach.

Det var dog mærkeligt at see hende igjen! Og han syntes saa bestemt, hun maatte ligne den hellige Jomfru. Ikke fordi han kunde erindre nogen Lighed mellem de Maria-Billeder, han havde seet, og saa hende, — men det maatte vel saa være hendes Væsen og Manerer, — skjønt hvad, han kjendte jo da hellerikke den hellige Jomfrus Manerer — eller Væsen.

Men nu i Aften hilste hun da paa ham; saa maatte Brødrene nok have talt om ham. Hvor hun dog saae god ud af Øjnene, — lange, mørke Øjenhaar, og Øjelaaget dækkede saa meget af Æblet. Der var ikke det mindste af Storhed hos hende — nej, det var der ikke. Hun sagde grumme lidt til ham, det var sandt nok, og han sagde sletingen Ting til hende, — men alligevel var det, som om han kunde have kjendt hende længe. Men hvor var hun fornet! — nej, det kunde hun vel ikke være, — jo, det var hun nu alligevel, hvori det saa kunde ligge. Det var vel hendes Væsen eller hendes Bevægelser. Hun var ligesom en fin Hest af Bevægelser — eller ligesom Paafuglen oppe paa Grevernes Slot hjemme.

Men godt var det da, han ikke var forelsket i hende!